L’Arlet i el seu pare

L’Arlet era un bebè de poquets mesos, amb uns ulls tan brillants que semblaven dues gotetes de llum. Vivia amb el seu pare, en Dani, que havia vingut d’Anglaterra. Parlava amb aquell accent divertit que feia riure tothom del barri i, sobretot, era molt fan del Manchester United. Tant, que a casa sempre portava una bufanda vermella i negra penjada a la cadira.

Cada matí, en Dani agafava l’Arlet amb molta cura i li deia:
—Good morning, little star.

I l’Arlet, encara que no entenia les paraules, somreia. Era el seu idioma preferit: el del pare.

Un diumenge al matí, mentre els carrers encara estaven adormits, en Dani va fer una cosa especial. Va vestir l’Arlet amb un petit body vermell, amb un escudet brodat, i li va posar uns peücs tous.

—Today is a big day, Arlet! —va dir, emocionat.

Aquell dia jugava el Manchester United, i en Dani volia compartir aquell moment amb ella. Va asseure la nena en el seu pit, sobre el sofà, i li va ensenyar la pantalla.

Gràcies per llegir aquest conte a racodecontes.cat

—Look, sweetheart, that’s Old Trafford —va xiuxiuejar—. The Theatre of Dreams.

L’Arlet obria els ulls ben grans cada cop que la pilota corria d’un costat a l’altre. No sabia què passava, però li encantava la vibració de la veu del seu pare quan ell animava:

—Come on, United!

En un moment del partit, un jugador va marcar un gol. En Dani va fer un bot, però es va aturar de seguida per no espantar l’Arlet. La va aixecar, la va fer giravoltar suaument i li va fer un petó al front.

—I’ll teach you everything about our team —va murmurar—. Maybe someday we’ll watch a match together in Manchester.

L’Arlet va fer un petit sorollet, com un “aaaah”, i en Dani va riure pensant que, potser, era el seu primer crit d’afició.

Quan el partit va acabar, ell la va bressolar a la falda. La nena es va quedar adormida, amb els dits aferrats a la bufanda del Manchester United. Era com si entengués que aquella passió no era només per un equip, sinó una manera que el pare tenia d’explicar-li el món, les seves arrels i l’amor que sentia per ella.

I així, diumenge rere diumenge, l’Arlet i en Dani van crear una tradició: els matins de futbol i carícies, on l’amor parlava en dos idiomes, però arribava al mateix lloc.

Perquè a vegades, una bufanda vermella, un accent estranger i un pare enamorat de la seva filla són tot el que cal per construir una història preciosa.

Gràcies per llegir aquest conte a racodecontes.cat